

601

Лотова ! ?

Зовът на новото

~~ВЕЛИКОТО ГОЛЪМО И~~

~~ВЕЛИКОТО МАЛКО~~

Съборна беседа, държана на
24 септември 1944 г., въ
село Мърчаево, въ дома на
братъ Темелко, 5 ч.с.

Моштитѣ по наряда

Съвременниятъ свѣтъ е обеднѣлъ. Най-бедниятъ свѣтъ, който нѣкога е съществувалъ на Земята, това е сегашниятъ свѣтъ. Свѣтътъ се нуждае отъ правда. Нашиятъ свѣтъ е свѣтъ на безправие. Насъ сега ни трѣбва правдата. Тя е външната страна на живота, за да изпълнимъ волята Божия. Вътрешното съдържание може да се изрази ~~кжжжжж~~ чрезъ този стихъ: "Всѣкога бди вѣренъ и истиненъ. Въ това Богъ благоволява".

Има две страни въ живота: едни хора сж красиви, други сж грозни. Ние сами ставаме красиви и сами ставаме грозни. Всѣкога, когато изпълнимъ най-малката заповѣдь, която ни се дава, или най-малкиятъ потикъ, който се явява въ нашия умъ, сърдце или душа, ние ~~поставяме~~ ^{яв} поставяме ония линии на красотата. Човѣкъ става по-красивъ, по-здравъ, когато изпълнява волята Божия. Когато не изпълнява волята Божия въ най-малката степенъ, погрознява. Следователно, грозотата е признакъ за неизпълнение волята Божия презъ цѣлия животъ. Ние се нуждаемъ да станемъ красиви. Сега както сме, не може да се говори за красотата. Като гледамъ животнитѣ, виждамъ, колко тѣ сж останали назадъ. Казвате, че животнитѣ сж много добри. Ни най-малко не сж добри. Най-големитѣ егоисти въ свѣта, това сж животнитѣ. Турете малко житце на кокошкитѣ, ще видите, колко сж благородни. Турете храна на животнитѣ и ще видите, че въ тѣхъ съществува личенъ егоизъмъ. Всѣко животно мисли само за себе си. Сега не искамъ да питате, защо е така. Защо е така? — Защото така сме го направили. Въ свѣта, виждашъ грозотата, не че Богъ те кара така да виждашъ. Богъ те кара да виждашъ това, което си. Кое то виждате, това сте вие. Добриятъ човѣкъ вижда добритѣ работи. Лошиятъ човѣкъ вижда лошитѣ работи. Болниятъ се занимава съ болестта си, а здравиятъ — съ здравето си. Умниятъ се занимава съ своя умъ, глупавиятъ — съ своята глупостъ.

Та казвамъ: Единствената етика въ свѣта, съ която трѣбва да започнете, е да започнете съ правдата. Справедливи трѣбва да бъдете. Заприжъръ, по какво се отличава една майка-птичка? — По своята справедливостъ. Че тя изпълнява волята Божия. Цѣлия день ходи, търси храна, носи на своитѣ деца и имъ туря въ устата. Щомъ ги отгледа, и пилетата започнатъ да хвъркатъ, вече не имъ туря въ устата храната и казва: Това не е моя работа. Ни най-малко не туря въ остата на ония пилета, които вече знаятъ да хвъркатъ. Понеже сега сже още деца, затова сте несправедливи. Защото възрастниятъ човѣкъ е справедливъ. Ако накарате едно дете да иде на работа, нѣма да иде, то нѣма да сѣти подчини. Погрѣшката е въ майката. Когато малкото дете се научи да хвърка, то трѣбва да хвъркне, като му каже майката да иде на работа, да хвърка. Всички трѣбва да хвъркнемъ. Сега вие гледайте да хвъркнете. Ние още не знаемъ да хвърчимъ. Човѣкъ, който е несправедливъ, той е още на гнѣздото. Човѣкъ, който не е вѣренъ и истиненъ, на гнѣздото е. Когато научи тия добродетели, той излиза отъ гнѣздото.

Азъ оставямъ въпроса, дали вѣрвате въ Христа, дали вѣрвате въ Бога. Азъ поставямъ въпроса: Въ гнѣздото ли сте? Тогава ще държишъ своето мѣсто, ще чакашъ майка си. Като ти даде храна, ще се оттеглишъ, ще дадешъ мѣсто на другитѣ. Тамъ действува справедливостта. Понеже имашъ нѣколко братчета и сестричета, ще дадешъ мѣсто и на ~~два~~ тѣхъ. Ти ще учишъ урока. Първитѣ уроци бащата и майката предаватъ, какъ трѣбва да започнешъ за бъдеще. Като започ-

наш като тях, ще живѣешъ. Този въпросъ е обширенъ. Справедливостта има много много голѣмо приложение. Ако човѣкъ е музикантъ, въ какво седи музикалната справедливостъ? Той трѣбва да знае да пѣе всѣки тонъ, вѣрно трѣбва да го вземе, не погрѣшно. Мнозина знаятъ да пѣятъ. Но азъ, когато разглеждамъ музиката, разбирамъ друго. Трѣбва да вземешъ основния тонъ на една пѣсенъ, запри- мѣрь "до". Какво означава "до"? Вѣрно трѣбва да го вземешъ и отъ него зависи сятъ отношенията на другитѣ тонове. Въ моя умъ всѣкога, когато пѣя "до", седи идеята, че трѣбва да посѣя едно семе. Да изпѣешъ "до", значи да посѣешъ едно семе въ земята и да туришъ два прѣста отгоре прѣстъ и тигава ще пѣешъ. Ка- то изпѣешъ "до", туй "до" показва, че трѣбва да си посѣлъ. Не може да пѣешъ, дим- ако не си посѣлъ. Щомъ го посѣешъ, вѣрно може да вземешъ. Щомъ пѣешъ, безъ ни- да посѣвашъ, тонътъ е фалшивъ. Втория тонъ, който трѣбва да вземешъ е "ре". азъ. Какво означава? Туй семе трѣбва да изникне, като пѣешъ. Ако ти пѣешъ втория тонъ "ре" и нищо не е изникнало, погрѣшенъ е, не си го полѣлъ. Посади ли си го на суха земя, не си турилъ влага, слънцето не е изгрѣло, не може да расте. Щомъ започне да расте, "ре" - то е вѣрно взето. Израснало е, но трѣбва да на- мѣри пътя. Казва: "Азъ съмъ пхътъ, истината и животътъ". Щомъ едно растение израсне, то трѣбва да намѣри своя пъть. Винаги пхътъ на растението е, къмъ слънцето. Пхътъ на живота това е "ми". Ти не може да намѣришъ своя пъть, ако не знаешъ да вземешъ вѣрно тона "ми". И тогава оформява се цѣлото дърво. Това е "фа". Имашъ развито цѣлото дърво. Тия четири тона трѣбва да вземашъ вѣрно, за да се оформи вѣрно растението. Оставатъ другитѣ три тона, които показватъ вътрешното съдържание на растението. Въ тебе никога, не може да им- цѣвне една мисль, едно чувство, ако не може да вземешъ вѣрно тона "солъ" го. Музиката е законъ. Ти не може да вземешъ тона "солъ" вѣрно, ако въ душата ти нѣма любовь. Ще се облѣчешъ въ най-хубавитѣ дрехи, въ най-хубавитѣ ми- сли, въ най-хубавитѣ чувства. Никаква грозота да нѣма! Устнитѣ нѣма да бж- датъ тънки, стиснати, ржцетѣ нѣма да бждатъ свити на юмрукъ, нѣма да бжде прегърбенъ, нѣма да мижишъ, очитѣ да бждатъ отворени, не като на бухалъ от- ворени.

Сега въ живота вие правите усилия и нѣкой пъть намирате, че работитѣ, не вървятъ. ~~Къ~~ Който и цигуларъ да вземете, като идете при него, той първо ще ви научи да си нагласявате цигулката. Има отношение между четиритѣ стру- ни. Тѣ иматъ известни закони. Първо е поставенъ основния тонъ "солъ", следъ туй "ре", после "ла" и "ми". Ще ги нагласите и тогава има известни правила, ще свирите. То е външната страна. Вие искате да мислите. Какъвъ е основниятъ тонъ на вашата мисль? Или вие искате да любите. Какъвъ е основниятъ тонъ на вашето чувство? Или искате да постѣпите добре. Какъвъ е основниятъ тонъ на вашата постѣпка? Тепърва трѣбва да учите тия работи.

Първо когато ядешъ, езикътъ не трѣбва да бжде нараненъ, трѣбва да бжде здравъ. Не трѣбва да има фуски на езика. Да не страда езикътъ отъ ревматизмъ. Седнешъ да ядешъ и казвашъ: Това не е хубаво, онова не е хубаво. Ядешъ едно ядене, казвашъ: Това не е ядене. Като седнешъ ^{да ядешъ} само едно ядене ще имашъ, сутринъ едно ядене, на обѣдъ едно ядене и вечеръ едно ядене, три ядене нѣта презъ деня. Нѣма да ядешъ на обѣдъ, каквото ядешъ сутринъ, или вечеръ. Разнообразие трѣбва да има. Въ всѣко ядене трѣбва да има единство. Езикътъ трѣбва да бжде справедливъ. Кой е справедливиятъ езикъ? Който не се мжчи. Като дойде единъ длъжникъ при тебе, като има да плати, той не се мжчи. Онзи,

който нѣма да плати, ще започне да дига рамената, ще се движи насамъ-натамъ. Нѣкой път гледатъ съмъ, учителятъ ~~не~~ изкара нѣкой ученикъ, като не знае, започне да се гърчи. Онзи, който знае урока, той е самостоятеленъ, мисли ясно.

Срѣщамъ много ученици, казватъ: Не знаа, какъ да живѣя. Като ми каже нѣкой, че не знае, какъ да живѣе, азъ го заведа при крушата и му казвамъ: Попитай тази круша, какъ е живѣла, тя ще ти даде урокъ. Тогава представете си, ра- че зимно време ви заведа при крушата. Много мжцю ще си научите урока. Студено е, и тя тогава не преподава уроци. Този професоръ зимно време е крайно не разположенъ. Трѣбва да чакате день, два, три или месецъ два, три, докато му по- дойде на умъ да ви предаде урока. Какво ще стане съ васъ? Азъ като разбирам закона, ще те заведа, когато крушата е близо да узрѣе. Единъ два дни ще ходим при крушата, тя ще ти покаже, какъ трѣбва да живѣешъ. Идешъ при крушата, единъ хубавъ зрѣлъ плодъ падналъ. Казвамъ: Изяшъ го. Какъвъ е плодътъ? Много хубавъ, сладъкъ. - Бжди такъвъ и ти. - Ето първиятъ урокъ. Ще бждешъ сладъкъ както ~~и~~ крушата. Казвамъ: Когато ние живѣемъ добре, това е сладкиятъ животъ. Когато ние живѣемъ зле, това е горчивиятъ животъ. Шо е горчивината? Нѣкой път крушата ражда горчиви плодове. Тя се е научила отъ хората. - Онеже крушитъ сж се научили отъ ангелитъ, плодетъ имъ сж сладки. Всички сладки плодове, сж отъ ангелитъ сж научили този животъ. Ти никога не може да бждешъ сладъкъ, ако не може да мислишъ за ангелитъ.

Щомъ те приближава красотата на живота, трѣбва да се радвашъ. Казва нѣкой: Обичай красивитъ хора. То е Божие благо. Красотата въ този смисълъ носи здраве. Щомъ се разболѣешъ, не си красивъ. Щомъ се разгнѣвишъ, не си красивъ. Не да се не гнѣвишъ, но щомъ се дразнишъ отъ най-малкото нѣщо, не си красивъ. Децата често се сърдятъ, че паницата не е пълна съ ядене, както на батето. Малкото дете иска да му турятъ толкова ядене както на братъ му. Тогава ако напълнишъ на детето паницата както на голѣмия братъ, то трѣбва да изяде въ паницата като бате си и после да е готово да иде да работи като него. Който много работи, много яде; който малко работи, малко яде. Когато онзи, който малко работи, много яде, прави прегръщение.

Азъ съмъ пивадалъ онзи примѣръ, когато Аделина Пате отива въ Ню-Йоркъ иска да ~~изтегли~~ изтегли 25 хиляди долара отъ пощата. Отива да извади паритъ, нѣма препоръчително писмо, нѣма лична карта, казватъ й: Не може да ти дадемъ паритъ. Никой не я познава. Тогава тя се изправя и започва да пѣе. Касирерътъ казва: Тази е Аделина Пате, дайте й паритъ. Ще започнете първата пѣсенъ на любовта. Като идете на пощата, не искатъ да ви дадатъ паритъ, ще изпѣете една пѣсенъ на любовта. Ако ви дадатъ паритъ, пѣли сте хубаво; ако не ги дадатъ, ще търсите нѣкого отъ нѣкъ да ви препоръча. - Когато хората ни препоръчватъ, ние не пѣемъ добре. Когато ни препоръча самото пѣене, те ние сме пѣли хубаво. Сега въ новата епоха всѣки самъ ще се препоръча. Съ какво? - Съ пѣенето си. Мнозина познаватъ, когато се пѣе вѣрно; когато се пѣе невѣрно, нѣмате усѣтъ. Въ музиката когато чувствуващъ, че не е вѣренъ тонътъ, то е дразнене, то не е разбирање музикално. Щомъ единъ човѣкъ знае да пѣе добре, той никога нѣма да позволи на другитъ криво да пѣятъ. Ако десетъ души отъ васъ идете нѣкъде, ако сте умни, щомъ не пѣете хубаво, мълчете. Давайте ухо на този, който хубаво пѣе. Трѣбва да се учите. Онзи, който пѣе хубаво, е учителъ, отъ него ще се учите, който и да е той. Въ България има доста славеи, тѣ сж най-добритъ пѣвци, които може да дадатъ най-добритъ уроци. Сутринъ пѣятъ, и иматъ хубави трели. Ако хората слушаха сутринъ славеитъ, когато пѣятъ, животътъ имъ щѣше да бжде по-добъръ.

Българитѣ, когато славеитѣ пѣятъ, спятъ. Много малко внимание обръщатъ на сла-
вейтѣ. Казватъ: Нѣматъ работа, пѣятъ. Славеятъ пѣе, когато извършва най-сери-
озната работа. Другото време не пѣе. Когато има най-хубавата работа, той пѣе.
Презъ май конато славеитѣ пѣятъ, тѣ извършватъ най-добраата работа. Следова-
телно, когато човѣкъ върши най-добрата си работа, трѣбва да пѣе. Пѣенето
разбирамъ въ много широкъ смисълъ. Човѣкъ, на когото мисълта е чиста, не пра-
ви погрѣшки. Безъ погрѣшка е мисълта, на когото чувствата е чисто безъ по-
грѣшка, на когото постѣпката е безъ погрѣшка, тогава човѣкъ пѣе. Човѣкъ, който
мисли, той пѣе. Човѣкъ, който добре чувствува, той пѣе. Човѣкъ, който добре по-
стѣпва, той пѣе. Ако вие сте недоволни отъ себе си, значи вие не пѣете. Ако
ви дадатъ най-доброто ядене и следъ като сте яли, вие сте недоволни отъ
яденето, причината е въ вашия стомахъ, или въ вашия езикъ, или въ вашето тѣло
ло. Ако сте здравъ и ви дадатъ хубава храна, вие ще бждете веселъ и доволенъ

Има единъ смѣшенъ анекдотъ отъ турско време. Ъколко жанѣмки посеща-
ватъ българска чорбаджийка. Гогава българитѣ сж били подъ турско робство.
Чорбаджийката прилича на сегашнитѣ кметици, не е толкозъ благородно чорба-
джийка. Тя имала хардалия и имъ дала да пиятъ. Като пили отъ хардалията,
развеселели се и започнали да играятъ. Като се върнали вкъщи, разправили че
чорбаджийката имъ дала да пиятъ една течностъ, когато като пие човѣкъ иза-
почва да играе. Турчинъ казва: Чорбаджи, дай отъ онова, което кара хората
да играятъ, и азъ да го опитамъ. Дали му да пие и като се опилъ, казва: на
чорбаджията: Иде ми да викамъ. - Викай. - Чорбаджи, иде ми да играя. - Играй.
Опиталъ хардалията. Това, което ни кара добре да говоримъ, което ни кара
добре да играемъ, то е хубавото вино. Това сж хубавитѣ мисли, хубавитѣ чув-
ства и хубавитѣ постѣпки въ живота.

Кое е онова, което насъ ни занимава? Запримѣръ, вие се интересувате, ка-
кви сж новинитѣ. Съвременниятъ свѣтъ яде такъвъ бой, дето не се е учили. Въ
цѣлия свѣтъ бой има. Тия учители биятъ хората, че не сж учили добре. Кому
кракъ счупенъ, кому главата пукната. Милиони хора се биятъ, дето не сж знае-
ли, какъ да пѣятъ, какъ да постѣпватъ. На какво се дължи това? На ония хора,
които отхвърлиха Божията любовъ и туриха своя законъ. Мѣ създадохъ сегаш-
ната война. Това сж човѣшки закони, това е човѣшки личенъ егоизъмъ. Мислимъ,
че свѣтътъ е създаденъ само за насъ, насъ да ни е добре. Свѣтътъ е едно
училище, въ което човѣкъ има право да употреби нѣщата, които сж въ свѣта,
но нѣма право да бждатъ негова собственостъ. Слънцето не може да бжде соб-
ственостъ, да имашъ тапия за него. За звездитѣ не може да имашъ тапия. За
рѣкитѣ, които текатъ, не може да иматъ тапия, че сж твои. За моретата, за
океанитѣ не може да имашъ тапия. Тѣ сж общи нѣща, които трѣбва да се употре-
бятъ. Ти си въ океяна пътувашъ, какво ще бжде твоео положение? Единъ денъ
се разиграе океянтъ. Азъ казвамъ: Океянтъ играе. Ако не играе, той ще подлу-
дѣе или ще умре. За да не умира океянтъ, играе. Ако се намѣришъ на пара-
хода, ще кажешъ: Голѣми вълни! Океянтъ играе като турския бей. Като се на-
напилъ съ сладкото вино, играе. Като го напече слънцето, умири се. Казва: Той
е подлудѣлъ. На български лудъ значи не е намѣрилъ пхтя си.

Единъ българинъ ходилъ изъ дракитѣ и дрехитѣ му се одърпали, Ако бѣше
намѣрилъ пхтъ, дрехитѣ му щѣха да бждатъ здрави. Ние се оплакваме, че е лошъ
животътъ. Изъ дракитѣ ходимъ нѣкой пхтъ. Преди години въ варненско двама
битолски просяци отива при единъ българинъ да просятъ. Той билъ спривавъ
човѣкъ и като ги видѣлъ, казва: Защо не ходите да работите на нивата, ами

сте се повели. - Единият бил съ гадулка, а другият бил слѣпъ. Казва: Какво си повелъ този слѣпия човѣкъ. Чакай да ти дамъ единъ урокъ. Дигналъ тоягата и видѣлъ, че слѣпиятъ напусналъ гадуларя и избѣгалъ. Отива българинътъ въ крѣпавата и казва: За пръвъ пътъ накарахъ единъ слѣпъ човѣкъ за прогледа. Сприхавиятъ българинъ сѣмъ страданията въ свѣта, които ще те накаратъ да прогледаш. Нѣкой турилъ восѣкъ на очитѣ си. Като дойдатъ страданията, ще смѣкнатъ този восѣкъ. Казвате: Азъ това не мога, онова не мога. Ние на земята всичко може да направимъ. Подъ всичко азъ разбирамъ онова, за което човѣкъ е създаденъ. Единъ цигуларъ свири всичкитѣ мъчни упражнения, всичкитѣ мъчни пѣсни. Стремежътъ на всѣки цигуларъ е да свири най-мъчнитѣ, най-хубавитѣ парчета.

Та казвамъ: Вие искате да бъдете красиви. Вашитѣ ръце, вашитѣ крака не могатъ да станатъ красиви, ако вие не разбирате закона на надеждата. Или законътъ на надеждата е да правите най-малкитѣ добри. Надеждата се занимава съ най-дребнитѣ работи. Ако вие не се занимавате съ дребнитѣ добрини, краката красиви не може да бъдатъ, ръцетѣ красиви не може да бъдатъ и лицето красиво не може да бъде. Вие казвате: Той е оптимистъ. Въ всичкитѣ оптимисти хора надеждата е силно развита; които не сѣ оптимисти, надеждата е слабо развита. За да подхранишъ надеждата въ себе си, ти трѣбва да правишъ най-малкитѣ добрини въ живота, на които никой не обръща внимание. Ще ви приведа единъ примѣръ, да ви покажа, какво азъ разбирамъ подъ думата надежда. Единъ богатъ милионеръ въ града Ню-Йоркъ далъ описание, че той се нуждае отъ касиеръ въ банката. Деситина, двайсетъ души дошли съ препорѣчителни писма. На всички директорътъ на банката казалъ: Ще ви имамъ предъ видъ. Влиза младъ и спретнатъ момѣкъ, още като влиза, вдига една книжка отъ земята, туря я настрана. Другитѣ, които носили препорѣчителнитѣ писма, не видѣли да и не вдигнали книжката. Казва: Азъ не нося никакви препорѣчителни писма. - Ти, казва, носишъ най-добрата препорѣчка. Въ свѣта, ако вдигнешъ една книжка е много по-голѣма препорѣчка, отколкото ако носишъ най-добрата препорѣчка отъ нѣкогого.

Казвамъ: Какво по-хубаво отъ това да служимъ? Има ли нѣщо по-красиво отъ това да служимъ на Бога? Не да се плашимъ отъ Бога. Да служимъ на Бога е най-красивото нѣщо, което човѣкъ може да извърши. Азъ ще ви приведа следния примѣръ: Какво наказание може да има, ако тебе ти дадатъ единъ то билетъ да слушашъ нѣкой виртуозъ, или нѣкой прочутъ пѣвецъ, който пѣе? Ще се страхувашъ ли? Ще ти бъде приятно. Като отивашъ при Бога да служишъ, ще научишъ най-хубавитѣ нѣща, които съществуватъ въ свѣта. При Бога ние не може да идемъ, ако не мислимъ добре, ако не чувствуваме добре, ако не постъпваме добре. Единственото нѣщо, съ което може да идемъ при Него, това е красивата мисль, която човѣкъ има, красивото чувство и красивата постъпка. Или казано другояче: Ако не мислишъ съ любовъ, ако не чувствувашъ съ любовъ, ако не постъпвашъ съ любовъ, ти при Бога не може да идешъ. При всички може да идешъ, но при Бога не може да идешъ. Следователно, любовта е езикътъ на Бога. Всѣки езикъ има своя азбука. Тя трѣбва да се учи. Доста години се изискватъ да се изучи азбуката на любовта. Тя си има свои букви, има своя читанка, има своя граматика, своя литература, своя поезия, музика, цѣлтъ и мисль.

Сега нѣкои питатъ, кога ще се свърши войната. Вие искате да се свърши, нѣкои хора искатъ да се продължи. Защо искате да се свърши? Какво лошо има въ войната? Войната отъ гледището на Божествения свѣтъ е единъ музикаленъ хоръ, въ който хората не знаятъ да пѣятъ, че се биятъ.

Всѣки удря въ главата и казва: Така не се пѣе, така не се пѣе. Биятъ се. Всѣки удря другия. Никой не знае да пѣе. Съвременнитѣ хора се биятъ въ единъ хоръ. ~~Като~~ Като дойде ~~каде~~ майсторътъ, ще каже да престанатъ да се биятъ и ще имъ даде първия урокъ, какъ трѣбва да пѣятъ. Мислите ли, че не може да ги накаратъ да мълчатъ? Ако тази земя се разиграе, че хората започнатъ по 4-5 метра да скачатъ изъ въздуха, какъ ще се биятъ? Кой ще се бие, кажете ми. Тѣзи, които воюватъ да започнатъ да се изхвърлятъ изъ въздуха, нѣма ли да престанатъ да се биятъ? Да не идваме до това, Господъ има всичкитѣ срдѣства да спре войната. Има ли нѣкой отъ васъ, който да не е гласувалъ за войната? Има ли нѣкой жена, която да не е гласувала за войната. Има ли нѣкой мъжъ, който да не е гласувалъ за войната? Има ли нѣкое дете, което да не е гласувало за войната? Има ли нѣкое куче, което да не е гласувало за войната? Има ли нѣкое дърво, което да не е гласувало за войната? Прахътъ, всички сѣ гласували за войната. Хубава е войната, но да се биятъ хората едни други, това не е война. Казвате: Доброто воюва. Има добро воюване. Да освободимъ затворенитѣ, да дадемъ свобода на онѣзи, които сѣ вързани отъ хиляди години. Нѣщата, които сѣ въ безпоредкъ, то сѣ хора затворени. Единъ човѣкъ, който отъ хиляди години е чакалъ една сладка дума.

Казвате: Да идемъ и да проповѣдваме. Какъ трѣбва да се проповѣдва Христосъ по новъ начинъ? На единъ боленъ човѣкъ какво ще му проповѣдвашъ? Казвашъ: Господъ ще те изцѣри. Ти като идешъ при болния да кажешъ: Господъ ме прати да те изцѣри. Ще кажешъ: Братко, стани, ела на работа. Ще го заведешъ въ дома си, ще го нагостишъ най-първо. Следъ туй ще впрегнешъ каруцата, ще се качите ти и той, ще идете на нивата да работите. То е проповѣдь. Ти ще му кажешъ: Азъ се помолихъ заради тебе. Ти ще оздравѣешъ. Остане ли човѣкъ на твоята молитва, ~~човѣкъ~~ хичъ не оздравѣва. Дойде другъ проповѣдникъ, казва: Азъ ще те излѣкувамъ. Лѣкуватъ сѣ години, както имаме она примѣръ въ Писанието, у 38 години се лѣкувалъ. Отива Христосъ и му казва: Стани, дигни одъра си. - Отъ дълго време лежа. - Дигни одъра си и стани! Иди на работа, не да останешъ на леглото. Той ще се евакуира съ леглото. Се ще носи нѣкакъвъ багажъ. Нали безъ багажъ не може?

Та казвамъ: Препоржката на пѣвеца е въ неговия ларинксъ. Препоржката на цигуларя е въ неговата цигулка. Препоржката на пияниста е въ неговото, пияно. Препоржката на оратора е въ неговия езикъ. На добрия човѣкъ езикътъ е красивъ, той има знание, какъ да говори. Не трѣбва да правимъ излишни работи. Трѣбва да знаемъ, че както ние говоримъ, както хората говорятъ, както хората мислятъ, както чувствуватъ и постѣпватъ, така свѣтътъ ще се устрои. Ние както мислимъ, така израстватъ растенията. Може да направимъ единъ опитъ. Ако ти посадишъ едно дърво, обичашъ го, поливашъ го, мислишъ хубаво за него, туй дърво ще израсте ~~най-хубаво~~ най-хубаво. Ако твоятъ животъ не е хармониченъ, ако чувствата ти не сѣ хармонични, ако постѣпките не сѣ хармонични, туй дърво ще осакатишъ. Не само това, но българи има, които знаятъ, казватъ, че на ~~добъръ~~ добъръ овчаръ вълкъ не напада стадото му. Единъ българинъ ми разправяше: Азъ 30 години пасяхъ овци, нито една овца вълкъ не ми е изялъ. Вълцитѣ при добрия овчаръ не ходятъ. Щомъ овчарътъ е лошъ, и вълцитѣ и мечкитѣ ~~задигатъ~~ задигатъ овцитѣ. Вие по нѣкой път се изкушавате. Вълци често идатъ въ вашето стадо. Погрѣшката е въ васъ. Вие боледувате, причината сте вие. Вие сте сиромасъ, причината сте вие. Вие сте глупавъ, причината сте вие, не баща ~~и~~ им майка ~~и~~. Тѣ сѣ второстепенни нѣща.

Законъ е: Богъ направи хората по образъ и подобие свое. Показа имъ, какъ трѣбва да живѣятъ. После ние изопачихме Божия законъ, престанахме да живѣимъ по закона на любовта и следствие на това имаме неразбрания животъ. Въ свѣта въ общи черти хората добре живѣятъ. Тѣзи, които не живѣятъ добре, сега се на- казватъ. Тази война е за тѣхъ. Даватъ имъ се първитѣ уроци на софийнци. Тѣ не върваха въ Христовото учение да се отрече човѣкъ. Какъ ще си остави имането? Като дойде тази бомбардировка, не изпълниха ли Христовото учение, оставиха имането всички. Всѣки, кой нахждето види, бѣга. Приложи се Христовото учение. Но то е законъ на насилие. Съ насилие всички изпълниха волята Божия. Нѣма хар- мония тамъ.

Първото нѣщо е, че на всички ви трѣбва обхода. Намирамъ, че хората нѣматъ обхода. Ако срещне на пътя едно дете, човѣкъ не иска да се ~~се~~ отбие. Умниятъ човѣкъ заобикаля. ~~Като вървишъ, не вървишъ по права линия, обикаляй, на~~ всички прави пъть, и на млади и на стари. Не чакай хората да ти правятъ пъть. Всички страдаме, понеже искаме на насъ да ни правятъ пъть. Тамъ се сблъскваме. Всѣки трѣбва да заобикаля, да остави всички да вървятъ по пътя, ние да вървимъ по новъ пъть. Умнитѣ хора по новъ пъть вървятъ, по който никой не е вървѣлъ. Тогава нѣма да се сблъскватъ. Казвамъ: Невъзпитани сж хората, не знаятъ, какъ да говорятъ. Никой не те застава да слушашъ, когато нѣкой говори. Или сега те мобилизиратъ. Мобилизиратъ те, стани невидимъ. Дойдатъ вжщи, невидимъ си. За- каратъ те на война, стана ^и невидимъ. Понеже си видимъ, знатенъ си, всѣки те хваща, казва: Ха да се биешъ. Ти слушашъ, биешъ се.

Казвамъ: Азъ ходя по Божия пъть. Ти може да ходишъ по Божия пъть, безъ да е Господъ съ тебе? То е невъзможно. Може ли да ходишъ по пътя на слънцето, ако слънцето не е изгрѣло? Може ли да ходишъ по земята, ако тя не е организирана на? Казвате: Пъть трѣбва да има. Какви пътища иматъ птицитѣ? Какви пътища има свѣтлината? Отъ 150 милиона километра иде отъ слънцето на земята кой й пра- ви пъть? Тя сама прави своитѣ пътища, сама върви по своя пъть.

Казвамъ: Ако възприемете любовта, ще влѣзете въ Божествения свѣтъ. Ако вие съ любовта влѣзете въ единъ неорганизиранъ свѣтъ, веднага този свѣтъ ще се преобрази. Господъ още не е на земята, нѣма Го. Не е изгрѣлъ. Ние сме още тукъ въ тъмнина. Христосъ дойде на земята, Той ^е малка звезда. Хванаха Го, разпѣ- наха Го. Когато дойде Господъ на земята, слънцето ~~не~~ ^е ~~негрѣе~~ Той е слънцето, което изгрѣва. Тогава кои растения се бунтуватъ противъ слънцето. Като дойде слънцето, донесе влага, развие всичко онова, което е скрито въ земята и то, пониква, плодъ дава. Залѣзе слънцето, всичко ~~се~~ ^е ~~прибере~~. Казвамъ: Трѣбва да бѣдете готови: слънцето на живота изгрѣва. Всѣки отъ васъ трѣбва да го из- ползува.

Ще цитирате нѣкой пъть, какво казалъ Учителътъ. Азъ искамъ всички добре да пѣете. Основната пѣсенъ трѣбва да пѣете. Имате мекота въ езика. Ще туришъ основния тонъ. Кой е тонътъ на мекотата? - "солъ". Азъ говорихъ само да четири тѣ тона. Като започне слънцето да те грѣе, като чашка ще възприемашъ вече. Вие сега едва сте достигнали до "фа". Българинътъ много добре пѣе "фа". За паница пѣе "фа", за нивици - "фа", за много жито - "фа", за обуца - "фа". Отъ всички тонове българинътъ "фа" взема най-вѣрно. И като плаче "фа" взема вѣрно.

Казвамъ: Сега иде нова епоха. Азъ не искамъ да чакате да дойде второто пришествие. Сега е сѣдба. По-голѣма сѣдба не зная. Кѣмъ второто пришествие е. Война въ водата, война на сушата, война въ въздуха, навсѣкжде война, заду-

шливи газове. Остана още едно: цѣлата земя да се запали и всичко да изгори. Да не чакаме да дойде второто пришествие на изгарянето. Какво ще стане съ нас тогава? На огъня рудата ще изгори /излатото ще излѣзе.

Ние да не очакваме като въ Стария заветъ да предизвикаме Господа. Като дойде Божия гнѣвъ, всички отъ София ще бѣгате. Навсѣкжде ще идете, въ бункери ще идете, въ скривалища ще идете. Като престане падането на бомбитѣ, ще излѣзете. Въ свѣта Богъ като дойде, всичко ще се превърне на добро. Азъ виждамъ сега, че Господъ е започналъ да говори на хората. Нашитѣ шумци, които слѣзха, ако го нѣмаше Господа, хиляди глави щѣха да хвъркнатъ. Той е съ тяхъ и имъ казва: Нѣма!

Новото учение ще тури редъ и порядъкъ. Вие всички сте шумци. Че слѣзете отъ гората и нѣма да рѣжете главитѣ. Ще кажете: Пращава се. Като слѣзете, нѣма да търсите своитѣ неприятели, ще прощавате. Първото нѣщо: Извинявайте всичкитѣ хора за тяхнитѣ погрѣшки, които правятъ. Не дръжете смѣтка за чуждитѣ погрѣшки. Се-ще-държете! Не е лесна работа това. Законътъ е: Всѣкога бди въренъ и истиненъ. То е смисълътъ на живота. Всѣкога бди справедливъ, то е външната страта на живота. Името на Бога сега трѣбва да осветимъ съ правда и справедливостъ. Трѣбва да призовемъ Бога да тури редъ и порядъкъ въ свѣта. Въ свѣта има порядъкъ. Само правдата е, която може да уреди свѣта да живѣятъ хората. Безъ вѣрностъ и истинностъ не може. Истината носи свободата. Всѣки човѣкъ, който не е свободенъ, той не познава истината. Всѣки човѣкъ, който не е вѣренъ, неговата мисль не е права.

Вие всички имате желание да ви обичатъ хората. Крушата я обичатъ заради крушитѣ. Й.. Готвача го обичатъ заради доброто готвене. Поета го обичатъ за хубавата поезия. Пѣвеца ~~за хубавата пѣне~~ за хубавото пѣне, здравия - за ~~силата~~ силата, която носи, че знае да работи. Искаме да ни обичатъ. За какво трѣбва да ни обичатъ хората? Ако ви обичатъ е зле; ако не ви обичатъ, зле е пакъ. Кое трѣбва да бѣде? Нѣкой път казвате, че нѣкой съ любовта прекалява. Въ любовта нѣма прекаляване. Когато идете при чешмата и си напълните стомната, отдалечете се. Не стойте съ вашата пълна стомна при чешмата. Напълнишъ стомната, веднага отдалечи се.

Очаквате сега второто пришествие, да дойде Христосъ съ ангелитѣ. Че Христосъ сега е дошълъ въ цѣла Европа и навсѣкжде ангелитѣ косятъ. Има единъ стихъ, който казва: "Когато дойде Синъ човѣчески, ще намѣри ли вѣра? Ще намѣри ли хорскитѣ сѣрдца да възприематъ любовта?" Сега говорятъ за войната, колко сж избити, кой ще победи. То е външното идване на Христа, гнѣвътъ Божи, който се излива за правдата, която сжествува. Ако любовта не дойде, какъ ще престане тази война, да се опознаятъ хората, да съзнаятъ хората, че туй, което вършатъ е най-голѣмото престѣпление. Нѣма законъ да сѣди единъ народъ, когато воюва. Че излиди сто, двеста хиляди, единъ милионъ, колко милиони хора има избити въ Русия? Колко милиони хора има избити въ Германия, въ Англия, навсѣкжде?

Ние чакаме Господъ да оправи свѣта. Че Господъ ако оправи свѣта и ние сме неоправени, какво ще правимъ? Ако Христосъ дойде сега, какъ ще ни намѣри насъ? Ако дойде Христосъ, както хората вѣрватъ, дърво ще има, рѣзване на глави. Ако дойде Христосъ на любовта, който казва: "Не сѣдете, за да не бѣдете сѣдени. Да възлюбите враговетѣ си," ние готови ли сме? Въ сегашнитѣ времена трѣбва да дадемъ мѣсто Богъ да се прояви въ насъ. Ако една стопка знае, какъ да си нареди накладе огъня, знае, какъ да сготви яденето, срамота

е да мислимъ, какъ трѣбва да обичаме. Гледамъ нѣкой дойде тукъ, откъснѣ една. То круша. По любовь като идешъ, ще погледнешъ, ще благодаришъ на Бога, че научишъ, че тази круша родила хубави круши, по любовь живѣе. Ще кажешъ: Господи, може ли отъ тѣзи хубави круши да ми дадешъ една, че и азъ да се науча като нея. Тогава ще откъснешъ и ще благодаришъ пакъ. Нѣма да си пълнишъ джобовѣтъ съ круши. То е новиятъ начинъ. Срещна единъ човѣкъ, искамъ да видя, какви круши има, какъвъ е погледътъ му. Стъ очитъ му трѣбва да излиза свѣтлина, мека свѣтлина. Ато срещнешъ добъръ човѣкъ, вземе ти страданието, свѣтне ти, станѣ ти радостно на душата, нѣма какво да се мчишъ. Вие очаквате нѣкой да дойде отъ вѣнъ да ви помага. Хубаво е, и той ще дойде. Но следъ като ни помагатъ, трѣбва и ние да идемъ да помагаме. Докато човѣкъ е боленъ да му помагатъ е на мѣсто щомъ оздравѣе, трѣбва да иде и той да помага. Пѣенето харесвамъ по това, че който пѣе не питатъ за царъ, за князь, за богатъ, за сиромашъ, на дали пѣе хубаво е важно.

За насъ важатъ три нѣща: Насъ ни сж потребни хора, които добре мислятъ, добре чувствуватъ, добре постъпватъ въ пълния смисълъ на думата. Или хора, които иматъ красиви мисли, красиви чувства и красиви постъпки, или хора, които нѣматъ никакъвъ недѣгъ. Сегашнитѣ хора като гледашъ, носътъ не е на мѣсто, очитъ не сж на мѣсто, веждитѣ не сж на мѣсто, ръцетѣ не сж на мѣсто. Мнѣно е да срещнешъ нѣкой красивъ човѣкъ. Назватъ: Бъдещето поколѣние. Бъдещето поколѣние отъ настоящето е излѣзло. Пѣвци ще станете, като пѣете добре. Ако слушате гаргитѣ да грачатъ, какви пѣвци ще бъдете.

Всички казватъ, че свѣтътъ е лошъ. Не, човѣшкиятъ свѣтъ, който хората създаватъ, има недѣзи. Божия свѣтъ, който живѣе въ въздуха, който дишаме, въ свѣтлината, която възприемаме, въ водата, която приемъ. Да благодаримъ на Бога за свѣтлината, която праща, да благодаримъ на Бога прониква въ човѣшкия умъ. Да благодаримъ на Бога за чувствата, които проникватъ въ сърдцето. Да благодаримъ на Бога за всѣка постъпка. Тѣй щото да е пълненъ живота ни съ благодарностъ за великата любовь, която всѣки день се излива върху насъ.

Четохме отъ 13. та глава отъ Първото послание къъ коринтянитѣ. Когато изучавате любовьта, вземете последно мѣсто. Всичката погрѣшка седи, че хората като дойдатъ да изучаватъ любовьта, взематъ първото мѣсто. Любовьта никога не може да разберешъ, ако не вземешъ последно мѣсто. Две нѣща въ свѣта сж важни: великото голѣмото въ свѣта и великото малкото въ свѣта. Богъ е въ тия две нѣща. Великото голѣмо слиза надолу, то се смачква. Голѣмо не може да бѣде. Въ великото малко стремежътъ е нагоре, то се качва. Великото малко се стреми къмъ великото голѣмо и великото голѣмо се стреми къмъ великото малко. Сега живѣемъ въ великото малко, но се стремимъ къмъ Бога, а Богъ се стреми къмъ насъ. Богъ се стреми къмъ насъ да ни повдигне. Пъкъ великото малко какъ трѣбва да живѣе? Вие всички се стремите, имате такива стремежи на Бога, искате всички голѣми да сте, да опрувлявате свѣта. Това сж работи на Бога. Да кажемъ единъ министъръ издава една заповѣдь: Това и това да се направи. Издава министърътъ заповѣдь до учителитѣ, това и това да се направи. Той не може да изпълни, хиляди и хиляди учители трѣбва да изпълнятъ. Ако тия учители сж глупави, какво ще стане? Хиляди и хиляди учители въ основнитѣ училища, прогимназиитѣ, гимназиитѣ трѣбва да знаятъ, какъ да преждадатъ тази заповѣдь. Сега Богъ изпраща своята мисль, ние трѣбва да знаемъ, какъ да я предадемъ. Ако всѣки само цитира заповѣдта на единъ министъръ, това и това да се направи, само цитиратъ, цитиратъ. Азъ го уподобявамъ: трѣбва да знаете,

11

да пишете нотитъ. Дадатъ една пѣсенъ, препишете я, други отъ васъ препишатъ. То е заповѣдь на министра. Преписва се. Тази пѣсенъ трѣбва да се пѣе. Всѣки учител на мѣсто изпѣва пѣсенъта, дадената заповѣдь. Говоримъ за любовта. Който люби, ще изпѣе пѣсенъта, ще покаже на хората, въ какво седи любовта. Има едно малко лицимѣрие въ любовта. Има малка лакомия въ любовта. Лицемѣрието и лакомията сж две крайности. Една млада мома си затваря очитѣ, че не иска да ~~вижда, че гледа~~ мисли за другитѣ. Исква да се покаже, че никого не гледа. Пък то не е така. Тя гледа много момци, пък иска да се покаже, че само него гледа. То не е така, не е вѣрно. Човѣкъ въ дадения случай една мисль трѣбва да има. Момата да каже: Азъ съмъ за най-красивия момъкъ. Той е моятъ избраникъ. Казва: Той грозенъ може да е. Тогава идеалъ нѣма.

Любовта безъ една отлична мисль не може да се прояви. Любовта безъ едно отлично чувство не може да се прояви. Любовта безъ една отлична по- стѣпка не може да се прояви. Любовта безъ едно здраво тѣло не може да се прояви. Любовта безъ една нѣжна ръка не може да се прояви. За любовта трѣб- ва да имаме едни отлични крака. Като отивашъ нѣкъде да нѣма скърцане въ кра- ката. Ти като отивашъ по пѣтя, казвашъ: Боли ме колѣното. Като трѣгнешъ да слу- жишъ на Бога, пѣсенъ трѣбва да има: краката ти трѣбва да пѣятъ, прѣститѣ ти трѣбва да пѣятъ, колѣната ти трѣбва да пѣятъ. Сърдцето ти трѣбва да пѣе, дробо- ветѣ ти трѣбва да пѣятъ. Музика навсѣкъде да се чува. Отъ единия до другия край на свѣта трѣбва да се чува само пѣсенъ за изпълнението на Божията любовъ.

Сега казвате: Боли ме главата. То е единъ неорганизиранъ свѣтъ. Казвамъ: Новото, което иде въ свѣта, е въ гласа. Новото, което иде въ свѣта, то е въ мисльта. Новото, което иде въ свѣта, то е въ мисльта. Новото, което иде въ свѣта, то е въ сърдцето. Новото, което иде въ свѣта, то е въ нашата душа. Всѣки сега да слуша своя умъ, да слуша своето сърдце, да слуша своята душа и да слу- ша своя духъ. Това е зовѣтъ, това е езикътъ на Бога, който се обръща сега къмъ насъ.

/Мотото/